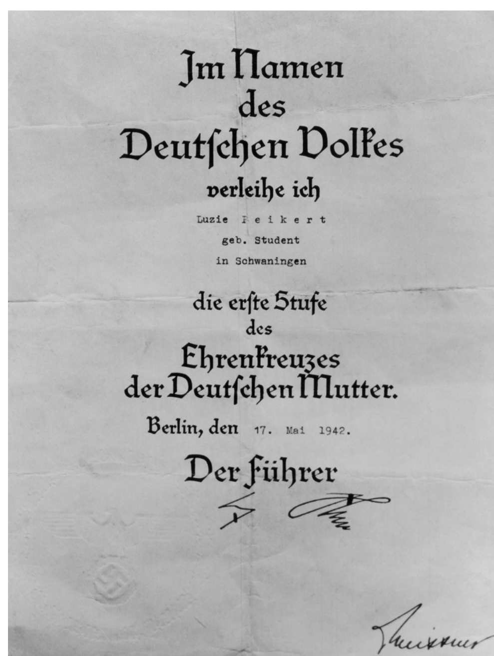

Η γυναίκα ως πολίτης του φυλετικού κράτους

”Το φυλετικό κράτος διαχωρίζει τους κατοίκους του σε τρεις κατηγορίες: σε πολίτες, σε υπηκόους τους κράτους (ή καλύτερα σε υπαγόμενους στο κράτος) και σε ξένους. Βασικά η γέννηση δεν καθορίζει παρά την ποιότητα του υπαγόμενου. Αυτή η ποιότητα δεν δίνει το δικαίωμα από μόνη της στην ανάληψη κρατικών λειτουργημάτων, ούτε στην πολιτική δραστηριότητα, λόγου χάρη συμμετοχή στις εκλογές. Ο κάθε υπαγόμενος είναι υποχρεωμένος να καθορίσει επακριβώς την φυλή και την εθνικότητα του.

Μολονότι του επιτρέπεται ν’ απαλλαγεί από την ιδιότητα του υπαγόμενου και να γίνει πολίτης μέσα σε μια χώρα που οι κάτοικοι της είναι της ίδιας εθνικότητας με αυτόν. [...] Ο τίτλος του πολίτη με τα δικαιώματα που προσδίδει θα δοθεί με τον πιο επίσημο τρόπο στον νέο με την καλή υγεία και συμπεριφορά αφού θα έχει υποχρεώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις.

Im Namen
des
Deutschen Volkes
verleihe ich
Luzie Feikert
geb. Student
in Schwaningen
die erste Stufe
des
Ehrenkreuzes
der Deutschen Mutter.
Berlin, den 17. Mai 1942.
Der Führer

Το δίπλωμα που θα του απονεμηθεί τότε θα είναι το πιο πολύτιμο έγγραφο ολόκληρης της ζωής του. Θα του επιτρέψει να εξασκήσει τα πολιτικά του δικαιώματα και ν' απολαύσει όλα τα προνόμια που αναφέρονται σε αυτόν τον τίτλο. [...]

Η νεαρή Γερμανίδα είναι "υπαγόμενη" και δεν θα γίνει πολίτης παρά μόνο όταν παντρευτεί.

Μολονότι τα πολιτικά δικαιώματα μπορεί να της παραχωρηθούν ακόμη κι αν δεν βρει σύζυγο, με την προϋπόθεση να είναι Γερμανίδα και να κερδίζει το ψωμί της δουλεύοντας".
Αδόλφος Χίτλερ, Mein Kampf

Μια θεμελιώδης αλλαγή είναι απαραίτητη. Με τον κίνδυνο να φανώ αντιδραστικός και ξεπερασμένος, επιτρέψτε μου να το πω αυτό ξεκάθαρα: Το πρώτο, το καλύτερο και πιο κατάλληλο μέρος για τις γυναίκες είναι η οικογένεια, και πιο ένδοξο καθήκον της είναι να δώσει παιδιά για τους ανθρώπους και το έθνος της , τα παιδιά που μπορεί να συνεχίσει τη γραμμή των γενεών και που εγγυώνται την αθανασία του έθνους. Η γυναίκα είναι ο δάσκαλος της νεολαίας , και ως εκ τούτου ο οικοδόμος από την ίδρυση του μέλλοντος .

Αν η οικογένεια είναι η πηγή δύναμης του έθνους , η γυναίκα είναι ο πυρήνας και το κέντρο του.

Το καλύτερο μέρος για τη γυναίκα να υπηρετήσει το λαό της

είναι στο γάμο της , στην οικογένεια , στη μητρότητα .

Αυτή είναι η υψηλότερη αποστολή της.

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι γυναίκες που απασχολούνται ή που δεν έχουν παιδιά δεν έχουν ρόλο στη μητρότητα του γερμανικού λαού.

Χρησιμοποιούν τη δύναμή τους , τις ικανότητές τους, την αίσθηση της ευθύνης τους για το έθνος , και με άλλους τρόπους. Είμαστε πεπεισμένοι, ωστόσο, ότι το πρώτο καθήκον μας είναι μια κοινωνική μεταρρύθμιση του Έθνους που πρέπει να δώσει και πάλι στη γυναίκα τη δυνατότητα να εκπληρώσει το πραγματικό έργο της , την αποστολή της στην οικογένεια και ως μητέρα .
Γιόζεφ Γκαίμπελς 18-3-1933

“Μας κατηγορούν ότι δεν αναθέτουμε αξιώματα σε γυναίκες, διότι δεν τις σεβόμαστε. Αυτό είναι σφάλμα.

Δεν τους αναθέτουμε αξιώματα όχι γιατί δεν τις σεβόμαστε ή δεν τις εκτιμούμε, αλλά,

αντίθετα, επειδή τις

σεβόμαστε υπερβολικά. Θεωρούμε τη γυναίκα όχι ως κατώτερη, αλλά ότι έχει μια τελείως ξεχωριστή αποστολή από τον άνδρα. Γι' αυτό και οφείλει να αφιερώσει όλες της τις ικανότητες και δυνάμεις της για να την εκπληρώσει".
Γιόζεφ Γκαίμπελς

Ο τιμητικός σταυρός των Γερμανίδων μητέρων
(Ehrenkreuz der Deutschen Mutter)

Προτού βιαστούν οι νεωτεριστές, οι

φιλελεύθεροι και οι μπολσεβίκοι να κατηγορήσουν τους εθνικοσοσιαλιστές για τις θέσεις αυτές σχετικά με την γυναίκα, ας ανατρέξουν στους θεμελιωτές της μπολσεβικικής θεωρίας, Καρλ Μαρξ και Φριντριχ Ένγκελς:

"Πριν απ' όλα η εργασία της γυναίκας καταστρέφει ολότελα την οικογένεια. Γιατί όταν η γυναίκα μένει στην φάμπρικα 12-13 ώρες την μέρα και ο άντρας απασχολείται όχι λιγότερο χρόνο ή κάπου αλλού, ποια μπορεί να είναι η τύχη των παιδιών τους; Να μεγαλώνουν χωρίς καμιά επιτήρηση, σαν τα αγριόχορτα. είτε να εμπιστεύονται την φροντίδα τους σε ξένα πρόσωπα, τα οποία αμείβονται για αυτή την εξυπηρέτηση…[…]

Η δουλειά της γυναίκας στην φάμπρικα καταστρέφει αναπόφευκτα την οικογένεια... Η μητέρα που δεν έχει καιρό να περιποιηθεί το παιδί της και να του χαρίσει, στα πρώτα του χρόνια, το πιο συνηθισμένο μητρικό χάδι, η μητέρα που σπάνια προφταίνει να δει το παιδί της, δεν μπορεί να είναι μητέρα του, αναπόφευκτα του συμπεριφέρεται με αδιαφορία, χωρίς αγάπη, χωρίς κανενός είδους φροντίδα, σαν να μην είναι δικό της παιδί".

Ενώ για τις γυναίκες που από την νεανική τους ηλικία ασχολήθηκαν με την εργασία σημειώνουν:

"...είναι τελείως άπειρες στα οικιακά, ανίκανες να κουμαντάρουν το νοικοκυριό. Δεν ξέρουν ούτε να ράβουν, ούτε να πλέκουν, ούτε να μαγειρεύουν, ούτε να πλένουν, δεν κατέχουν τις πιο απλές δουλειές του σπιτιού, ενώ για το πως πρέπει να φέρονται στα μικρά παιδιά δεν έχουν καν ιδέα".
Κ. Μαρξ και Φ. Ένγκελς, Άπαντα τόμος 2, σελ. 372-381